

Luka in Luka navpično steno premagala v treh dneh

Izjemen prvenstveni vzpon v Patagoniji v Argentini sta slovenska alpinista poimenovala Pot

VRHUNSKA alpinista Luka Krajnc in **Luka Lindič** sta v zadnjih dneh februarja v južni steni Poincenota (3002 metra) v argentinski Patagoniji preplezala 500 metrov dolgo prvenstveno smer. Poimenovala sta jo Pot, ker jo je zaznamovalo potovanje, dolgo tri leta, ker ju družijo prijateljstva in alpinizma in ker je sam alpinizem pot, ki raste z izkušnjami. Te vejejo že iz pogovora s 37-letnim Luko Kranjcem, ki se je pred dnevi vrnil v Slovenijo, dve leti mlajši Luka Lindič je bil še na poti. Njuno 20-letno alpinistično prijateljstvo je zdaj že tako prepoznavno, da se, če preberemo novico o dosežku enega Luka, začnemo spraševati, kje je še drugi. Od leta 2017 sta oba zaposlena v enoti vrhunskih športnikov v slovenski policiji. Luka Lindič je tudi prejemnik zlatega cepina; skupaj z **Markom Prezljem** in **Alešem Česnom** ga je leta 2015 dobil za prvenstveni vzpon v severni steni Hagšuja v Himalaji.

Velikanski podor
Plezati sta začela pri celjskem alpinističnem odseku. Seveda nista bila ves čas v navezi, imela sta obdobje, ko so ju vlekli različni izzivi. »Luko (Lindiča) je potegnilo v Himalajo in višje gore, mene pa bolj v tehnično zahtevne stene. To je bil čas, ko sva večino ciljev uresničevala z drugimi plezalci, a najina naveza se nikoli ni prekinila.« Zaradi zadnje prvenstvene smeri v Patagoniji sta se tja vračala tri leta, a stik z njo sta vzpostavila že leta 2020, ko sta stala na vrhu Saint Exuperyja, kjer sta preplezala prav tako prvenstveno smer Mir. Takrat sta se zazrla na sosednjo goro, o kateri sta vedela, da je v njej še prostor za nove smeri. »Alpinista oziroma plezalca vleče v raziskovanje, odkriva-

nje nečesa, kar še ni povsem odkrito. Bolj ko napreduješ, bolj se ti spreminjajo izzivi. Za naju so izziv nove smeri, raziskovanje terena, kjer prijemaš koščke, ki se jih ni dotaknil še noben človek. Posegaš v svet, o katerem ti nihče ne more povedati ničesar, ampak ga moraš odkriti sam,« opisuje Krajnc. Osvajanje nove smeri se je začelo leta 2022. Takrat sta bila dvakrat v steni, enkrat za en dan, drugič za dva. Največ skrbi jima je povzročal zahtevnejši srednji del, ki ju je tudi precej zaposlil. Takšne smeri se v preteklosti, kot pojasni, običajno niso osvajale v alpskem slogu, pri katerem plezalci vzamejo s sabo vso opremo ter ne puščajo vrvi, ampak v himalajskem, pri katerem fiksirajo vrvi, jih pustijo v steni, vsakič splezajo do mesta, kjer so ostali, in nadaljujejo. Toda slog sodobnega časa je alpski, pravi sogovornik. Medtem ko sta se ukvarjala s tem, kako premagati tisti prehod, se je zgodil velik podor skal, menda eden večjih v zadnjem času. Krajnca takrat ni bilo več v Patagoniji, ga je pa videl Lindič in bil ob opazovanju velikanskih gmot kamenja precej pretresen. Ko sta se lani vrnila na kraj dogodka, se še vedno ni otesel neprijetnih občutkov, zato sta šla plezat druge smeri ter dobro preučila, kje se je ta podor zgodil in kakšne so možnosti, da se ponovi. Ko sta se prepričala, sta bila pripravljena na tretji, letošnji poskus.

Petsto metrov navpično

Okno lepega vremena, ki je po navadi v drugi polovici februarja okoli polne lune, sta dočakala med 23. in 26. februarjem, in začela tridnevno pot

500 metrov navpično. »Dan prej je snežilo, zato je bilo prvi dan precej mrzlo. A kot alpinist vzameš v zakup, da razmere niso vedno idealne,« pravi Krajnc. Ravno tako prostodušno opisuje njuno življenje v steni: preprosto plezaš, kaj poješ in popiješ, zvečer upaš, da najdeš kakšno polico, kjer prenočiš. Tokrat sta imela vse tri noči srečo, poličke so bile skoraj luksuzne, celo ulegla sta se lahko. »Zvečer vzameš kuhalnik, sneg za vodo, malo popiješ, skuhaš kakšno juhico, večerjo iz vrečke,« našteva. V 50-kilogramsko vrečo, ki sta jo vlekla s sabo, sta vtaknila tudi kos dobrega sira, pršut, čokolado za posladek. »Bilo je prav fajn, je pa res, da tam drugače gledaš vse to. Alpinisti se zavestno odpovemo udobju. Ko prideš nazaj v civilizacijo, znaš udobje bolj ceniti, recimo tuš, toplo vodo,« opisuje. »Ko to počneš 20 let, se ti ne zdi nič več nenavadnega. Jaz se sprašujem, kako ljudje zdržijo osem ur na dan v pisarni, tega si res ne predstavljam,« potegne vzporednice z življenjem slehernika. Tisti osrednji del, ki jima je že vnaprej povzročal skrbi, sta premagala drugi dan – prvi je minil dobro, tudi naspala sta se menda dobro ... »Odkrila sva prehod, ki sicer ni bil najlažji, potem je sledil sistem počti, ki je ponujal nadstandardno plezarijo. Skala je bila dobra, razčlemba neverjetne. To je trenutek, ko znaš uživati, tudi če je težko,« opisuje z navdušenjem. Vzpon sta končala po 30 urah efektivnega plezanja. Kot večkrat poudari, je vse to njegovo lahkotno opisovanje težkega vzpona plod dolgoletnih izkušenj. Ko poskuša iz spomina izbrskati kakšno prelomno plezarijo iz

njunih začetkov, je ne more najti. »Na začetku sva plezala veliko lažjih smeri, a če ne bi bilo tistih, ne bi nabrala izkušenj, ki sva jih potem lahko uporabila v težjih. To je vse gradnja, razvijaš se počasi in sploh ne veš, kdaj si dovolj dober, da lahko plezaš smeri, o katerih si nikoli ne bi mislil, da jih boš. Preprosto stremiš k izboljšavam, in če nekaj počneš s strastjo, boš postal dober.«

Zakaj Pot?

Kako pa se spoprijemata s trenutki, ko po vsem potovanju ugotovita, da se morata vrniti in drugič poskusiti še enkrat? Pred desetimi ali 15 leti bi, kot odgovarja, to gotovo drugače doživljal, bil bi razočaran, morda malo jezen, žalosten ... »Ko si mlajši, si preprosto bolj neučakan. Zdaj pa te stvari sprejemam kot del poti. Podobno kot pravijo: Life happens when you're busy making other plans (Življenje se zgodi, medtem ko delaš druge načrte). Če ne uspe, to ne pomeni, da nečesa nisi doživel, ampak samo, da takrat nisi dosegel zastavljenega. To zame ni neuspeh, pač pa stopnička na poti proti uspehu,« sklene. Po pogovoru res ni več vprašanje, zakaj sta izbrala ime Pot. V treh letih poskusov sta tudi v osebnem življenju doživljala spremembe. »Če primerjam najini življenji pred dvema letoma, je velika razlika. Vse skupaj je pot, osebna in športna, zato takšno ime.« V tej sezoni je njun vzpon verjetno najboljši v argentinski Patagoniji, kjer se je mudilo okoli 50 plezalcev. V nasprotju z zadnjim ciljem naslednjega skupnega nimata tako jasno pred očmi. Luka Lindič se odpravlja jeseni v Pakistan, je pa morda tudi čas, da po treh letih vsaj eno sezo-

no ne gresta v Patagonijo – pa čeprav je to prostor, kjer se, kot pravi Krajnc, počutita tako domače kot povprečen Slovenec v Istri. **SIMONA BANDUR**

Slovinci v Patagoniji

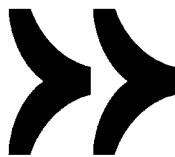
Luka Krajnc in Luka Lindič sta s svojo novo prvenstveno smerjo samo še utrdila visoko postavljen status slovenskih **alpinistov** v Patagoniji.

Smer Pot Lindiča in Krajncja gre ob bok številnim slovenskim prvenstvenim v Patagoniji od 80. let naprej, poudarja gorski vodnik in **alpinist** Miha Habjan. Najbolj udarna je bila trojka Silvo Karo-Janez Jeglič-Franček Knez s številnimi prvenstvenimi smermi v največjih stenah Fitz Roya, Cerro Torreja in Torre Eggerja v argentinski Patagoniji. Med novejšimi v alpskem slogu je Habjan izpostavil prva vzpona **alpinistk** na glavna vrhova argentinske Patagonije: navezi Monike Kambič in Tine Di Batista na Fitz Roy ter Monike Kambič in Tanje Grmovšek na Cerro Torre. Slovenke in Slovenci so preplezali tudi kar nekaj težkih skalnih smeri v čilskih Torres del Paine.

Prijateljstvo, merjeno v smereh

Celjska **alpinista** Luka Krajnc in Luka Lindič sta med drugim leta 2012 preplezala novo smer Forrest Gump v Dolomitih in prosto ponovila kultno smer Divine Providence v pogorju Mont Blanca. Kot člana slovenske mladinske **alpinistične** reprezentance sta se udeležila **alpinističnih** odprav v Tibetu (2013) in Pakistanu (2015), kjer sta preplezala novo smer na stolp Biacherahi. Leta 2014 sta opravila prvo prosto ponovitev smeri Rolling Stones v Grandes Jorasses. Bila sta na več odpravah v Patagoniji, leta 2015 so s Tadejem Krišljem opravili vzpon na Cerro Torre po jugovzhodnem razu in prek grebena Adel, leta 2020 sta preplezala 500-metrsko prvenstveno smer Mir v jugovzhodni steni St. Exuperyja. In lani prvenstveno smer Lepotica in zver v severni steni Rjavine, najtežjo dolgo skalno smer v slovenskih gorah.

V tej sezoni je njun vzpon verjetno najboljši v argentinski Patagoniji, kjer se je mudilo okoli 50 plezalcev.

**KO PRIDEŠ
NAZAJ V CIVILIZACIJO,
ZNAŠ UDOBJE BOLJ CENITI,
RECIMO TUŠ, TOPLO VODO.**

Leta 2020 sta se z vrha Saint Exuperyja zazrla v sosednjo goro.

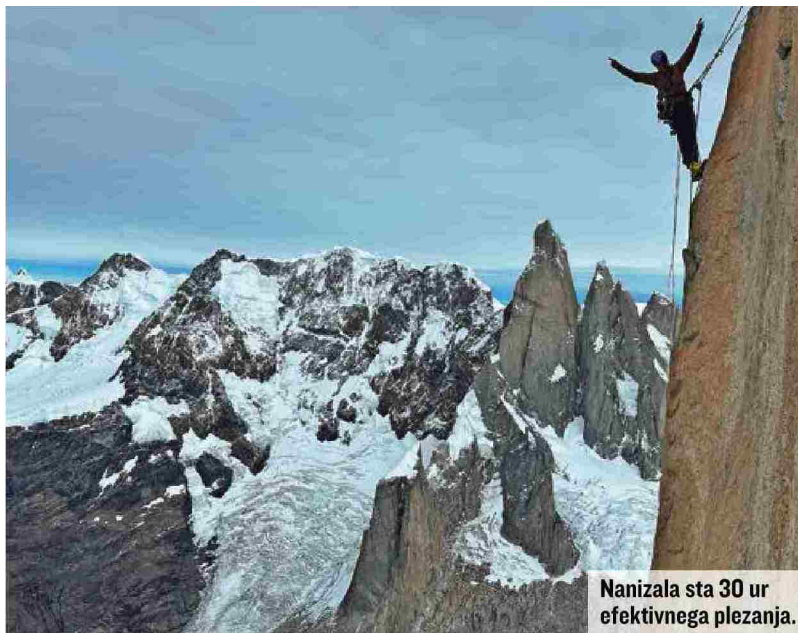

Osvajanje Poincenota se je začelo leta 2022.

Med 23. in 26. februarjem letos sta dočkala okno.

Ika Krajnc in Ika Lindič na 'hu prvenstvene neru Pot v južni ceni Poincenota Patagoniji

Nanizala sta 30 ur efektivnega plezanja.

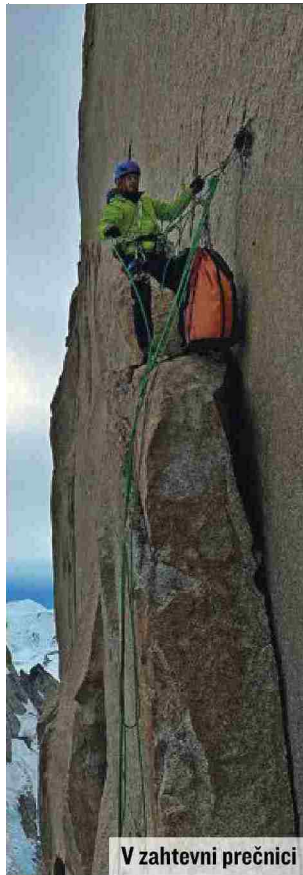

Plezalna naveza, dolga 20 let

Preplezati sta morala 500 metrov navpične stene.

V zahtevni prečnici

Tokrat sta imela vse tri noči srečo, poličke so bile skoraj luksuzne, celo ulegla sta se lahko. FOTOGRAFIJE: LUKA LINDIČ

